

Para que vivan

El problema. Lo expresamos ya la semana pasada. Repitamos la situación: 6 personas (matrimonio y cuatro hijos; 4 años el mayor, 7 meses la menor). Sin trabajo, sin seguro.. Una sola habitación (3 metros por 4). En ella una cama para los seis, el fogón para cocinar y todos los enseres que componen el patrimonio (?) familiar. Sin agua, sin luz...

La solución. También quedó planteada. «Cáritas» no tiene la beneficencia como finalidad. Un sentido exacto de aquello a que la caridad obliga —sí, obliga; la caridad no es consejo, es el auténtico mandato nuevo—, se esfuerza, después de atendidas las necesidades inmediatas, por situar a los asistidos en condiciones de emprender un camino nuevo abierto a horizontes más esperanzadores. Por eso, al cabeza de familia, se le pagarán los gastos de obtención del carnet de conducir, previo el cursillo de aprendizaje. Así un peón agrícola pasará a tener una profesión. Pero, ya ahora, la familia necesita vivienda, alimentación, cuidados sanitarios....

Los que ayudan. Hay quien ya ha ofrecido 500 pesetas para el título y la prestación personal para los trámites. Hay quien —precisamente una familia pobre, asistida también por «Cáritas»— ha puesto, en espera de la posible vivienda sindical, dos habitaciones a la disposición y una cama. «Cáritas», de Barcelona, suministrará colchones y mantas.... Faltan más camas, ropas, alimentos, atenciones sanitarias a dos de los niños...

La ayuda llega. Pero los gastos son aún importantes. Importantes, o no. Porque el poco, si es de muchos, reduce al mínimo el esfuerzo. Con un esfuerzo mínimo —de muchos— una familia no vivirá mejor: simplemente, empezará a vivir.

Como siempre, Dios es quien pone ante nosotros los hechos. La decisión, también como siempre, ha de ser nuestra.

CARITAS.

TAVER - 7.970 ptas.

Nevera eléctrica

Pagos a su comodidad

desde 90 pts. semana

Consumo mínimo garantizado

**AUTO
MOTO SASTRE**

Espiritualitat

Cadascú el seu dó...

Tornar el coratge a un company que dubta, un somriure, un vas d'aigua, deixar un llibre a algú que busca, creus que no és res davant de Déu? El que val de debó, és el respondre a la crida que has rebut de part de Déu, de part de l'Esperit Sant.

Saps el lloc que el Senyor t'ha destinat en la història de la Salvació?

A uns els crida a ser columnes d'un gran edifici, a altres a ser una petita pedra, però necessària. Interessa, sobretot, tenir consciència del dó o la vocació que hom ha rebut, i arribar a donar-li acompliment feliç.

Arribar a conèixer aquest lloc, tenir consciència d'aquests doncs, és el que ens ha de donar l'Esperit Sant en la Pentecosta d'aquest any.

...

A més de les pedres petites i

dels granets de sorra, hi ha també en l'Església les peces-mestres, els fonaments, el bastiment, que l'Esperit, amb la seva presència, assisteix i dirigeix infal·libement. Fa vessar la plenitud dels seus dons sobre la Jerarquia.

Però l'Església continua no essent impecable en els seus representants humans.

...

Que l'Esperit Consolador confirmi les nostres intel·ligències en la veritat.

Que il·lumini el Papa i les nostres Bisbes.

Que el Concili Ecumènic dongui fruits abundants. Es a dir, que la doctrina de l'Església sigui més plenament coneguda.

Que les ovelles que no estan a l'única pleta, arribin per fi, a la unitat, sota el bàcul de l'Únic Pastor.

Mn. M. Filella

L'actualitat té un nom: Conferències

La de Ginebra sobre el Laos, la d'Evian sobre Àrgèlia i l'anunci d'una entrevista kennedy—Kruschev assenyalen les conferències com a tema d'actualitat.

Són evidents les dificultats del diàleg, però ja fa temps que hem oblidat la facilitat de les coses. La pau és més difícil que la mateixa guerra, ja que converteix l'adversari en interlocutor, a qui no s'ha de vèncer o d'anihilar—ni física ni espiritualment—sinó d'escoltar i de parlar, mantenint-lo i respectant-lo en un pla d'igualtat, amb ple reconeixement de la seva personalitat. No es pot construir el món d'avui i de demà ignorant o menyspreant aquells que no són o no pensen com nosaltres voldriem.

L'autodeterminació d'Àrgèlia posarà al roig viu la situació de la minoria europea. No és pas un problema molt distint al de moltes altres minories existents arreu del món. Un criteri simplista, patrocinat per la mateixa «égalité» francesa, ha pretès sovintment esquivar els problemes de les minories nacionals aplicant una senzilla no discriminació, que proclama un tracte igual a l'home de la minoria i a l'home de la majoria, però considerant a aquell com si fós de la majoria és a dir amb total desconeixement de la seva personalitat peculiar. És una discriminació a l'inrevés.

Ara, els mateixos francesos—l'esquema del veí i la pròpia no són pas ben iguals—són els primers en afirmar que la no discriminació pura i simple no és suficient, sinó que cal incloure el respecte positiu de les particularitats culturals, religioses i lingüístiques i garantir l'exercici efectiu dels drets fonamentals i dels drets públics. Ja era hora. Només ens cal preguntar si la veu de França en proclamar els drets de les minories tindrà el mateix ressò universal que ha tingut en proclamar els drets de les majories